

Lutkovna kritika

Domišljena raznovrstna lutkovnost

Očarljiva, navidez preprosta, a izvedbeno zahtevna predstava *Bobek in barčica* po besedilu **Anje Štefan** v režiji inventivne **Barbare Bulatović** v **Lutkovnem gledališču** Ljubljana

UROŠ SMASEK

Duhovito lutkovno doživetje je uprizoritev *Bobek in barčica* po besedilu **Anje Štefan** obetala že "samo" zaradi napovedane režiserke, "ničkolikokrat" dokazano vsestransko inventivne lutkovne ustvarjalke **Barbare Bulatović**, ki zna ustvariti nadvse sugestivne **lutkovne predstave** tudi navidez tako rekoč iz nič. Obeti pred pričujočo peto, predvidoma predzadnjo premiero za otroke v tej sezoni 2008 / 2009 na Velikem odru Lutkovnega gledališča Ljubljana (LGL) pa so bili verjetnejši "vsaj" še zaradi napovedane, načelno prav tako vsestranske animatorsko-igralske zasedbe **Braneta Vižintina**, **Martine Maurič Lazar** in **Asje Kahrmanović**.

In res se je duhovito lutkovno doživetje uresničilo, toda ne morda kakorkoli pričakovano, temveč spet presenetljivo in celo očarljivo, vsaj še ob pomembne sodelovanju **Andreje Peklar** kot avtorice likovne podobe lutk in scene ter v LGL že dodobra preizkušene-ga, a tudi nasploh vsestranskega glasbenega tandema **Jelene Zdrale** in **Nina de Gerlie**. Dogajati se začne na navidez preprosti, sprva v mrak "zastrti" sceni, ki jo le priložnostno osvetlujejo in tudi presvetlujejo (delno je namreč prosojna kot zaslon) nastopajoči. Kmalu

zatem pa se "prelevijo" še v prepričljive pevce in tudi glasbenike v živo ter skoraj hkrati spremenijo medtem že razsvetljeno sceno - v ospredju stilizirano povečano, pravzaprav simbolno barčico - najprej v prav tako stilizirano otroško sobo in nato še v tudi stilizirano pokrajinsko prizorišče.

Na tem prizorišču se dogaja preprosta, prisrčna pravljica o dobrosrčnem dečku Bobku, ki se rad zadržuje ob domačem jezeru, po katerem spušča barčice iz papirja, ter si predvsem želi, da bi imel pravo oziroma dovolj veliko barčico. A ko je že videti, da se mu je želja nenadno uresničila, se mu postopno pridruži kar preveč pravljčnih potnikov - najprej miška, nato žabica, zajček in lisica ter še sam medved -, tako da že na prvi plovbi skoraj utonejo. In Bobku je jasno, da bo v drugo treba narediti nosilnejšo barko.

Prikupna pripoved je uprizorjena pretežno z lutkami, izpeljanimi v bistvu iz lutkotroških igrač različnih velikosti, ter na omenjenem stiliziranem prizorišču, kjer se po uvodnem odprtju njegovih prednjih stranic (kril) pokaže domiselno preparirana osrednja, recimo, namizna površina z nekoliko naprej nagnjeno ploskvijo in z gibljivo, tako rekoč vrtečo okroglo središčno površino (na tečajih),

Še posebej posrečene so v *Bobku in barčici* senčne lutke v nadvse pristni projekciji "žive" vode in vanjo padlih pravljčnih likov. (Žiga Koritnik za LGL)

ki "odigra" globoko jezero, medtem ko se okoliške sobne stene spremenijo (obrbejo tudi na tečajih) v osvetljene silhuete gozda.

Posrečena je tudi uporaba kakega specifičnega glasbila, konkretno, "rainmakerja" (po domače "izdelovalca dežja") kot rekvizita za veslo, ki tako spremlja veslanje s prepričljivimi "vodnimi" zvoki (šumeče

nastajajočimi ob "pretakanju" drobne vsebine v cevastem glasbilu). Še posebej posrečene pa so senčne lutke (v lastni izdelavi Bulatovičeve) v nadvse pristni projekciji (na prosojno sceno) "žive" vode in vanjo iz barčice padlih pravljčnih likov. To je torej raznovrstno kakovostna uprizoritev, ki je lahko upravičeno odmevna pri občinstvu tako rekoč vseh starosti.